

การศึกษา

มารยาทของชาวลาว
ตอนที่ ๓

มารยาทของชาวลาวยังมีตอดังนี้ เมื่อพูดกับผู้มีอาวุโสให้เงยหน้า แต่ไม่ควรลอยหน้า หรือ กลืนไหวหรือแสดงลีลามากเกินปรกติ และไม่ควรรันงิ้วห่างต่อหน้าผู้อาวุโสว่า นอกจากนี้ เมื่อเดินผ่านผู้มีอาวุโสว่าควรก้มศีรษะหรือค้อมตัวเล็กน้อย

การไปเยี่ยมเยียนผู้ใดที่บ้าน ควรมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปมอบให้เจ้าของบ้านด้วย และ หากมีผู้มาเยี่ยมเรา เมื่อเขาจะกลับก็ควรมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มอบให้เช่นกัน ดังมีคำกล่าว ว่า เวลาไปมีຂອງຝາກ เวลาจากມີຂອງຂວັນ ເວ ລາ ໄປ ມີ ຂອງ ຝາກ ເວ ລາ ຈາກ ມີ ຂອງ ຂວັນ เวลาไปเยี่ยมเยียนควรมีของไปฝากด้วย เวลาจะลาคน ผู้ที่เราไปเยี่ยม ก็จะทำให้ของ ฝากกลับมา

การทักมือเรียกผู้ใดก็ตามต้องคว่ำมือลง การหงายมือกระดกนิ้วเรียกถือว่าหยาบคาย

เพราะเป็นกิริยาที่ใช้เรียกสัตว์เลี้ยง นอกจากนี้ คนลาวโดยทั่วไปจะค่อนข้างมีความคิดแบบอนุรักษนิยมในด้านการแต่งกาย การแต่งตัวที่เปิดเผยเนื้อตัวมากเกินไปถือว่าไม่สุภาพ โดยเฉพาะเมื่อ จะเข้าไปในสถานที่สำคัญ เช่น วัดวาอาราม การว่ายน้ำในแม่น้ำ ลำคลอง หรือน้ำตก คนลาวโดยเฉพาะผู้หญิงจะไม่นิยมสวมชุดว่ายน้ำ แต่จะนุ่งผ้าชิ้นกระโจมอก หรือสวมกางเกงขาสั้นไม่มากนักกับเสื้อปกติ ฉะนั้น การสวมชุดว่ายน้ำในแม่น้ำ ลำคลองจึงอาจดูแปลกแยกจากเจ้าของประเทศ

อย่างไรก็ดี แม้คนลาวจะเห็นว่าการแสดงกิริยามารยาทให้ดูสุภาพเรียบร้อยเป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติในการติดต่อคบค้ากัน แต่คนลาวก็ให้ความสำคัญกับน้ำใจจริงและการพูดคุยอย่างจริงใจ ไม่น้อยไปกว่ากัน ดังคำกล่าวที่ว่า อາຈາຈິງໃຈພ້ອມ ຫອມເຫງີບໍ່ຈາງຈິດ ຄົນອື່ນຊິນິບໄຫວ້ ມອບໄມ່ຕີຕອບຕ້ອນ ພອນແກ້ວກ່າວແຖມ ວາ ຈຳ ຈິງ ໃຈ້ ພ້ອມ ຫອມ ເຫິງ ບໍ່ອໍ ຈຳ ຈິດ ຄົນອື່ນ ລີ ຫນົບ ໄຫວ້ ມອບ ໄມ່ ຕີ ຕອບ ຕ້ອນ ພອນ ແກ້ວ ກ່າວ ແຖມ.

วิเชียร อัมพรัตน์ เขียน
ชลธิชา สุนทรุ สรุปล